

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1170/2016
08.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Горан Вељковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3434/14 од 04.02.2015. године, у седници већа од 08.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3434/14 од 04.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 5014/10 од 03.12.2013. године, која је исправљена решењем истог суда П 5014/2010 од 30.05.2014. године, усваја се тужбени захтев тужиоца, па се обавезује тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати 74.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања са каматом по референтној каматној стопи Централне европске банке почев од 15.10.2009. године до исплате, као и износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.04.2009. године до исплате, све у року од 15 дана под претњом извршења. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 851.169,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3434/14 од 04.02.2015. године, одбија се као неоснована жалба тужене и потврђује пресуда Основног суда у Панчеву П 5014/10 од 03.12.2013. године исправљена решењем истог суда П 5014/2010 од 30.05.2014. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију којом исту побија због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09) у вези члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју указује ревизија, јер не постоји противречност о битним чињеницама између онога што се наводи у разложима пресуде и изведеним доказима јер нижестепене одлуке нису засноване искључиво на извештају ДОО за геодетске радове „ББ“ из ..., а који је сачињен по захтеву тужиоца пре покретања ове парнице, како то тврди ревизија.

Према утврђеном чињеничном стању, и тужена у својству закуподавца и тужилац у својству закупца, након спроведеног поступка давања у закуп пољопривредног земљишта у државној својини за КО ..., су 22.01.2008. године закључили уговор о закупу пољопривредног земљишта у државној својини. Предмет закупа је било пољопривредно земљиште укупне површине 643 x 81 ар и 98 м², а тужилац је од те површине фактички користио 585 x 73 ара и 53 м². На околност да је користио мању површину од оне коју је закупио тужилац је указивао туженој и тражио да се у том смислу измени уговор што тужена није прихватила обавестивши тужиоца да користи могућност једностраног раскида уговора о закупу пољопривредног земљишта, што је касније и довело до раскида наведеног уговора. Тужена је од тужиоца наплатила закуп за целокупну површину земљишта које је било предмет закупа по међусобном уговору иако је тужилац користио мању површину и то за 58 x 8 ари и 45 м². Имајући у виду висину закупа из уговора нижестепени судови су утврдили да је тужилац платио 74.000 евра за површину коју фактички није користио, а да би утврдио површину земљишта коју није користио тужилац је ангажовао геодетску фирму „ББ“ из ... да изврши снимање фактичког стања на терену за шта је та фирма од тужиоца наплатила 100.000,00 динара. Полазећи од наведеног нижестепени судови налазе да тужилац од тужене основано потражује износ који је платио за закуп земљишта, а које није користио као и износ трошкова које је имао за фактичко снимање стања на лицу места, те су због тога постављени тужбени захтев у целини усвојили.

Одредбом члана 17. став 1. ЗОО је предвиђено да су странке у облигационом односу дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење. Уговором о закупу пољопривредног земљишта у државној својини од 22.01.2008. године је утврђено да тужена, преко Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, даје тужиоцу у закуп пољопривредно земљиште у укупној површини од 643,8198 хектара, а закупнина је утврђена на износ од 819.953,9969 евра у динарској противвредности и тај износ је тужилац туженој исплатио. Иако је сачињен записник о формалном увођењу тужиоца у посед закупљеног земљишта у нижестепеним поступцима је утврђено да тужена тужиоцу није фактички предала у посед земљиште у површини која је предмет уговора о закупу, већ да му је предала 58 x 08 ари и 45 м² мање од те површине, односно тужилац ту површину није користио. Основна теза тужене истицана током поступка, а која се понавља и у ревизији, је да управо та површина у поступку није правилно утврђена. Без обзира што се та примедба очито односи на чињенично стање које се не може побијати у ревизији, овај суд налази да је разлику у површини између земљишта које је било предмет уговора и онога које је тужилац фактички користио на терену, суд утврдио не само на основу премера који је

обављен пре почетка парнице, а за који је тужилац платио накнаду од 100.000,00 динара, него и другим доказима који су изведени у поступку. Тако је исказима сведока утврђено да је у спорном периоду део земљишта које је предмет уговора о закупу користило предузеће „...“, да је за пољопривредну обраду било неупотребљиво земљиште око депоније и слично. У поступку је утврђено и да се тужилац обраћао туженој са захтевом да се утврди стварна површина земљишта које је он користио, да је у том циљу обављен и инспекцијски преглед са налогом инспектора да се изврши снимање површине земљишта које се фактички користи, а што касније није урађено. Све напред наведено недвосмислено доводи до закључка да тужена није у потпуности извршила своју уговорну обавезу и тужиоцу предала на коришћење површину земљишта која је била предмет уговора, те је због неизвршења уговора тужиоца, који је своју уговорну обавезу извршио у потпуности, причинила штету управо у оним износима како је то и утврђено нижестепеним одлукама. Отуда и стоји обавеза тужене да тужиоцу накнади причињену штету како су то правилно закључили нижестепени судови.

Како се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепене пресуде, то је ревизија као неоснована одбијена на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић